

Nr 389

Av fru **Lindberg** och herr **Fagerlund**, angående reseersättningen enligt sjukreseförordningen.

(Lika lydande med motion nr 322 i Första kammaren)

Enligt lagen om allmän försäkring är försäkrad, som är berättigad till ersättning för utgifter i anledning av besök hos läkare, även under vissa förutsättningar berättigad till ersättning för utgift för resor i samband med läkarbesök.

Sjukreseförordningens 2 § har följande lydelse:

Har försäkrad åtnjutit läkarvård, som avses i 2 kap. 2 § lagen om allmän försäkring, skall ersättning utgå för utgifter i anledning av resor till och från läkaren, vilka föranletts huvudsakligen av behovet av läkarvård, i den mån utgifterna för varje besök hos läkaren överstiger fyra kronor. Såsom utgift i anledning av resa till eller från läkare skall i den mån Konungen så förordnar, anses förutom resekostnad utgift för övernattnings och för anlåtande av följeslagare under resan.

Ersättning må ej utgivas med högre belopp än som skulle hava utgått vid besök hos den provinsialläkare eller stadsläkare, inom vars distrikt den försäkrade vistas. Ersättning må dock utgivas högst med belopp som skulle hava utgått, därest läkarvården söktes vid närmaste allmänna sjukhus där vården kunnat meddelas,

a) om den försäkrade efter hänvisning av läkare sökt läkarvård vid sjukhus eller för enbart öppen vård avsedd sjukvårdsinrättning, vilket tillhör staten eller till vars drift statsbidrag utgår eller som drives av landstingskommun eller stad, som ej tillhör sådan kommun,

b) om den försäkrade utan att hänvisning av läkare skett sökt läkarvård vid sjukhus för skada, som drabbat honom genom olycksfall, och det skäligen kunnat antagas att han till följd av skadan var i trängande behov av sådan vård,

c) om den försäkrade på grund av sjukdom varit i trängande behov av läkarvård men icke kunnat anträffa den provinsialläkare eller stadsläkare, inom vars distrikt han vistas, och därför sökt vård hos annan läkare.

På grund av rådande platsbrist å sjukhusen behandlas patienter i större utsträckning än tidigare å öppen mottagning eller poliklinik.

Som exempel kan nämnas att många kvinnor som lider av underlivsåkommor får återvända till hemmet samma dag efter operativa ingrepp som gjorts å sjukhusets öppna mottagning. Numera utföres också åderbråcksoperationer i stor utsträckning å öppen mottagning å sjukhus.

Den försäkrade, som vet att tjänsteläkare ej utför dylika ingrepp å sin mottagning, har i regel beställt tid hos den behandlande läkaren utan att först

begära hänvisning av tjänsteläkare. Det torde också anses orimligt att i fall som de ovan relaterade belasta tjänsteläkarens redan förut hårt ansträngda mottagning för att erhålla dylik hänvisning. Den försäkrade erhåller efter operation av ovan angivet slag som regel intyg av läkaren att bil är nödvändig för transport till hemmet. På grund av nuvarande formulering av sjukreseförordningen finns ej möjlighet för den försäkrade att erhålla reseersättning, enär hänvisning till sjukhus saknas. Den försäkrade som på grund av bl. a. platsbrist ej blir inlagd å sjukhus utan behandlas polikliniskt får dessutom vidkännas större kostnad för läkarvård än om inläggning kunnat ske.

I sjukreseförordningens 2 § stadgas under b) att försäkrad under vissa förutsättningar har rätt till ersättning för resekostnad i samband med besök å sjukhus utan att hänvisning av tjänsteläkare erhållits. Ersättning för resa kan ej utgå för återbesök i anledning av skada eller olycksfall.

Patient återkallas ofta för exempelvis kontrollröntgen. Det kan anses skäligt att reseersättning bör kunna utgå även i sådana fall.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att översyn göres av sjukreseförordningens bestämmelser, så att reseersättning må kunna utgå även för besök utan att hänvisning av tjänsteläkare erhållits i fall som enligt utredning icke kunnat behandlas av tjänsteläkare.

Stockholm den 27 januari 1965

Marta Lindberg

Bengt Fagerlund
